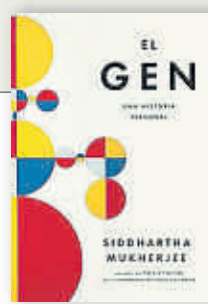

**RODRIGO
FRESÁN**

ESCRITOR

LOS CINCO Y YO
 Antonio Orejudo

“No he llegit mai cap llibre dels Cinc i ja no em cal, havent llegit aquest. Orejudo hi fa al tema aquest del realisme un tomb originalíssim i completament irreal”

**EL GEN. UNA HISTORIA
PERSONAL**
 Siddhartha Mukherjee

“Hi ha moltes maneres d'explicar i explicar-se la història de l'ésser humà i, de passada, trobar-li sentit. La genètica n'és una. I en mans d'aquest biòleg és apassionant”

LLUÍS PASQUAL

 DIRECTOR DEL
TEATRE LLIURE

El llibre, pont d'entesa

Mariano Rajoy

Es aficionats a la lectura sempre tenim una cita amb Barcelona, perquè Barcelona ha estat un dels escenaris més fèrtils per a les nostres lletres. En català o en castellà, en efecte, aquesta “ciutat dels prodigis” de què parla el premi Cervantes 2017 Eduardo Mendoza ha estat una presència tan constant com grata en alguns dels llibres més freqüentats per les últimes generacions de lectors espanyols. Així, hem pogut transitar per *La plaça del diamant* guiats per Mercè Rodoreda, acompanyar el Pijoaparte a les seves *Últimas tardes con Teresa* i reviuire la duresa de la postguerra amb la *Nada* de Carmen Laforet i les tertúlies de l'Ateneu amb el *Pla d'El quadern gris*.

Barcelona, en definitiva, s'ha fet un lloc al cor i la memòria de milions de lectors, tant a Espanya com al món. I no és res que vingui d'ara: ja a la primera novel·la moderna, *El Quixot*, Cervantes és pròdig en elogis a la ciutat, com ho serà en altres pàgines de la seva obra. Pocs llocs, en efecte, tenen el pedigrí llibresc de la capital catalana, i aquest prestigi cultural, a més de ser un orgull per a tothom, constitueix un actiu de primera magnitud per projectar una imatge de qualitat de Barcelona al món. Per la seva banda, els barcelonins han correspost plenament a aquest prestigi cultural: n'hi ha prou amb pensar que Barcelona és capital editorial de dues llengües espanyoles, el català i el castellà.

Amb el dia de Sant Jordi aquesta Barcelona de la cultura coneix el seu moment de celebració i apogeu. Per això el Govern s'ha compromès a donar suport a la declaració del dia de Sant Jordi com a patrimoni immaterial de la Unesco, amb el convenciment que ha de ser un gran suport a la projecció i el prestigi global de Barcelona. És una jornada de gran arrelament i importància en què celebrem les més grates coincidències: el patró de Catalunya i també un dia del Llibre que commemora la data de les morts de Miguel de Cervantes i William Shakespeare. A més, els llibres i les roses que es regalen aquest dia donen començament oficials a una temporada de fires i esdeveniments entorn del llibre que, a tot Espanya, són claus per a un sector editorial viu i dinàmic que, feliçment, torna a tenir oberts els seus horitzons després d'anys de crisi.

Però si la importància econòmica de l'edició és indubtable, la seva significació i impacte social

no li va pas al darrere. Dies com el de Sant Jordi són extraordinàriament útils a l'hora de garantir la transmissió cultural a través del reclutament de successives fornades de lectors joves. I, primer de tot, subratllen la vocació de la cultura com a obertura i punt de trobada.

És un fet que, encara avui, ens continua interpel·lant. Quan Salvador Espriu prologa una edició bilingüe en català i castellà de *La pell de brau*, ja a les darreries del franquisme, el gran poeta català busca acostar-se al “complex enigma peninsular”, mentre postula anar “tancant les portes a la por”. Els seus versos són molt coneguts a Catalunya i a tot Espanya, i no només no han perdut un bri de vigència, sinó que ens resulten més propers i necessaris que mai en commemorar, entre el 2017 i el 2018, els quaranta anys de vida democràtica al nostre país i l'esperit de concòrdia que va fer possible la Transició.

No en va Espriu és un dels grans valedors d'aquesta concòrdia quan ens demana que “siguin segurs els ponts del diàleg” perquè el nostre país pugui viure “en l'ordre i la pau, en el treball, / en la difícil i merescuda / llibertat”. El

No tinc cap dubte que una gran majoria dona suport a aquests esforços d'entesa i aproximació

somni d'aquella Espanya capaç de conviure, de comprendre's i d'estimar-se, de ser un país alhora divers i unit, anava a tenir una hora de gran èxit quan, a partir de la Constitució del 1978, successives generacions d'espanyols hem estat educats per posar en relleu, com també volia Espriu, “les rasons i les diverses parles” del nostre país. De fet, l'Estat ha assumit aquesta missió com a pròpia i no tinc cap dubte que Espriu estaria orgullós de conèixer la tasca que, a través de l'Institut Cervantes, duu a terme en la promoció del català, el basc i el gallec arreu del món. Per això té plena congruència el compromís que vaig assumir a l'última reunió del patronat de l'Institut Cervantes, feta al Real Sitio de Aranjuez: convocar a Barcelona, per primera vegada, una reunió del patronat de l'organisme destinat a promocionar la nostra cultura i les nostres llengües a l'exterior.

El pas del temps ha aportat, si això és possible, més nitidesa a les intuïcions d'Espriu. Avui som

conscients que la nostra diversitat no ens imposa renúncies, sinó que ens fa més forts, de la mateixa manera que les nostres llengües, lluny de dividir-nos, ens enriqueixen a tots. No cal anar gaire lluny per observar-ho: el nostre progrés com a país ha anat sempre, i més en aquestes dècades, lligat a l'entesa. Home del seu temps, Espriu sabia, sens dubte, de les ferides que el radicalisme i la desunió poden obrir en una societat. Per això propugna la moderació i l'acord, sense abandonar mai el seu catalanisme integrador. I en un moment en què alguns han insistit a trencar el nostre marc de convivència, fins i tot fent cas omís a les lleis –un fet insòlit a l'Europa democràtica–, el missatge

Santi Vila

La diada de Sant Jordi és la festa del llibre i de la rosa, de la cultura i dels valors de ciutadania propis de la catalanitat contemporània. I també és un dia d'afirmació nacional. En aquests temps convulsos i de conflicte amb l'Estat que vivim, ara que sembla que ens hem de resignar al fet que les crides al reconeixement del dret a decidir d'una nació que se sap mil·lenària siguin contestades amb el silenci, quan no amb la indiferència, potser és bo recordar els mots de Francesc Pujols que advertie-

que omple de llibres i roses, d'autors i llibreters, de lletraferrits i de curiosos, d'orgull de ciutadania, totes les rambles, principals carrers i racons de Catalunya. I que es fa, és bo recordar-ho, per iniciativa, no de l'administració ni a cop de taulonari, sinó gràcies al compromís de la societat civil.

Aquesta dimensió cívica, lúdica i cultural del dia de Sant Jordi també té una important vocació política, en el bon sentit de la paraula. El dia de Sant Jordi, patró de Catalunya, és considerat pel conjunt de la ciutadania una festa nacional, d'ençà del 1454. Quina satisfacció i quin orgull ciutadà ha de poder sentir un poble que fa del dia en què es commemora la mort de Shakespeare i de Cervantes un dia assenyalat en vermell al seu calendari. Que s'aprofiti el dia del patró de Catalunya per estimular l'hàbit ciutadà de la lectura i recordar que llegir ens ha de poder fer més crítics, més lliures i tolerants i, per què no, que fer-ho ens ha de permetre viure més vides que un gat –sense haver de pactar amb el dimoni la immortalitat– o conèixer tots els racons del món sense sortir de casa, cosa que només pot desbordar-nos d'alegria.

Just pocs dies després d'haver estat el país convidat a la Fira Internacional del Llibre Infantil i Juvenil de Bolonya, la més important del món; d'haver celebrat el premi Cervantes 2016 per a un barceloní, Eduardo Mendoza; i d'haver anunciat la propera presentació, per part del Govern de Catalunya, d'un nou i ambiciós Pla de Lectura 2020, a propòsit de l'arribada del dia de Sant Jordi, es dona a conèixer una important iniciativa cultural.

La Cambra del Llibre de Catalunya i el Gremi de Floristes, amb el suport de la Fundació La Caixa, han presentat el projecte de candidatura del dia de Sant Jordi a Catalunya com a Patrimoni Immaterial de la Humanitat per part de la Unesco. El Govern de Catalunya valora entusiàsticament la iniciativa i estem convençuts que només podrà rebre noves i més adhesions, cíviques i institucionals, encara que alguns s'hagin entestat a instrumentalitzar-la a través de visites i mostres d'afecte que, de moment, no tenen efecte pràctic.

Bon dia de Sant Jordi, a Catalunya, patrimoni immaterial, ultralocal i universal, nacional i liberal dels catalans i del món!

ANA JIMÉNEZ

Llibres i roses, els protagonistes de la jornada

ge d'Espriu és una invitació a canviar el focus. A reafirmar aquests “ponts del diàleg” que han fet possible la prosperitat dels catalans i del conjunt dels espanyols. No tinc cap dubte que una gran majoria dona suport a aquests esforços d'entesa i aproximació i vol, en efecte, canviar el focus per subratllar no el que ens divideix, sinó tot el que podem fer junts en el futur. Per la meua part no faltaran esforços per “fer segurs” aquests “ponts del diàleg” tan beneficiosos per a la Catalunya i l'Espanya modernes. Tant de bo estiguem tots a l'altura.●

xen que “el pensament català rebrota sempre i sobreviu als seus il·lusos enterradors”. Milions de persones al carrer, que compraran més d'un milió i mig de llibres i que es regalaran més de sis milions de roses les unes a les altres, simplement perquè s'estimen, sense distingir edats, condicions ni gènere, ens renovaran el compromís i ens en donaran acolorit testimoni.

Perquè d'ençà de 1930, cada any, per Sant Jordi, els 948 pobles i ciutats de Catalunya celebren una gran festa cívica